

Arrest

nr. 272 568 van 10 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 mei 2022 heeft ingediend) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 2 mei 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten MATRAY, MATRAY en HALLET die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is van Albanese nationaliteit en is gekend onder verschillende aliassen.

De verzoekende partij bood zich op 11 juli 2005 aan bij grenscontrolepost van de luchthaven te Zaventem. Zij was in het bezit van een vervalst paspoort en had de intentie om met een vervalst Grieks paspoort naar Italië door te reizen.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 25 juli 2005 werd de verzoekende partij gerepatrieerd.

Op 25 april 2007 werd de verzoekende partij gecontroleerd door de politie aan het treinstation Brussel Noord. Zij legde haar Albanees paspoort voor, weliswaar zonder geldig visum en een Spaans huwelijksboekje. Zij beweerde in Spanje te leven met haar echtgenote.

De verzoekende partij werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op haar verwijdering op 30 april 2007.

De repatriëring ging niet door en de verzoekende partij werd vrijgelaten met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 2 april 2019 legt de verzoekende partij een aankomstverklaring af bij de stad Luik. Zij werd toegelaten tot een verblijf tot 24 juni 2019.

Vervolgens diende zij nogmaals aankomstverklaringen af voor de periodes van respectievelijk 28 augustus 2019 tot 29 september 2019, van 1 oktober 2019 tot 8 oktober 2019, van 15 oktober 2019 tot 16 oktober 2019 en van 19 oktober 2019 tot 20 oktober 2019.

Op 25 november 2019 legde zij nogmaals een aankomstverklaring af bij de stad Luik. Zij werd toegelaten tot 18 december 2019.

Op 15 maart 2022 werd de verzoekende partij aangehouden en overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen. Zij werd in verdenking gesteld wegens de teelt van verdovende middelen in vereniging en deelname aan een criminele organisatie.

Op 28 april 2022 wordt het aanhoudingsmandaat van de verzoekende partij opgeheven mits betaling van een borgsom.

Op 2 mei 2022 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: H.

Voornaam: A.

Geboortedatum: X

Nationaliteit: Albanië

ALIAS: H.E. geboren op [...] nationaliteit Albanië.

T.P. geboren op [...] nationaliteit Griekenland.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten, wordt hij gerepatrieerd en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldige inreisstempel in zijn paspoort. Betrokkene verblijft reeds sedert 24.10.2021 op het grondgebied van de Schengenstaten.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene werd sinds 16.03.2022 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelname aan bendevoering, Inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Betrokkene wordt verdacht van handel te drijven in verdovende middelen in het kader van een criminele organisatie. Voor zover de feiten bewezen zouden zijn, getuigt hij hiermee van een criminele ingesteldheid en maakt hij een gevaar uit voor de openbare veiligheid en volksgezondheid. Gezien het winstgevende karakter van de feiten is er een risico op recidive.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 25.03.2022. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt zoals begrepen in het art 8 van het EVRM. Deze beslissing schendt dus het artikel 8 van het EVRM niet.

Betrokkene heeft heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend. In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene werd sinds 16.03.2022 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelname aan bendevoering, Inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Betrokkene wordt verdacht van handel te drijven in verdovende middelen in het kader van een criminele organisatie. Voor zover de feiten bewezen zouden zijn, getuigt hij hiermee van een criminele ingesteldheid en maakt hij een gevaar uit voor de openbare veiligheid en volksgezondheid. Gezien het winstgevende karakter van de feiten is er een risico op recidive.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

De betrokkene werd sinds 16.03.2022 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelname aan bendevoering, Inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Betrokkene wordt verdacht van handel te drijven in verdovende middelen in het kader van een criminele organisatie. Voor zover de feiten bewezen zouden zijn, getuigt hij hiermee van een criminele ingesteldheid en maakt hij een gevaar uit voor de openbare veiligheid en volksgezondheid. Gezien het winstgevende karakter van de feiten is er een risico op recidive.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend. In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Abanië."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verklaring van vrijwillig vertrek heeft ondertekend waarbij zij handgeschreven stelt dat zij afstand doet van elk beroep en meer bepaald van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De vraag stelt zich aldus of deze verklaring niet tot gevolg heeft dat de huidige vordering onontvankelijk is bij gebrek aan belang.

De advocaat van de verzoekende partij verklaart niet op de hoogte te zijn geweest van deze verklaring, doch is van mening dat de verzoekende partij haar beslissing om afstand te doen van elk verder beroep kan herzien.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij nog een vordering tot schorsing bij uiterste noodzakelijkheid kan indienen nadat zij afstand heeft gedaan van elk beroep, zal de Raad met het oog op een volledige bescherming toch overgaan tot het onderzoek van de middelen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij van haar vrijheid werd beroofd met het oog op een teruggedrijving. Omwille van de vasthouding en de overbrenging naar een centrum met het oog op zijn teruggedrijving, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De verzoekende partij voert de schending aan van het gezag van gewijsde juncto de schending van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zo stelt zij dat de bestreden beslissing onverenigbaar is met de beschikking van de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 28 april 2022 waarbij haar bepaalde voorwaarden worden opgelegd ter bescherming van de openbare orde. Zij stelt dat de bestreden beslissing het gezag van gewijsde van de beschikking van de Raadkamer miskent.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de beschikking van de Raadkamer waarbij zij voorlopig in vrijheid wordt gesteld onder bepaalde voorwaarden een gezag van gewijsde erga omnes zou hebben. De Raad stelt vast dat de beschikkingen van de raadkamer of arresten van de kamer van inbeschuldigingstelling geen gezag van gewijsde hebben ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie naar analogie R. VERSTRAETEN, Handboek strafvordering, vierde uitgave, Maklu-uitgevers, Antwerpen, 2007, p. 729, nr. 1521). De eventuele 'invrijheidstelling' van de vreemdeling verleend door de raadkamer heeft geen gezag van gewijsde ten opzichte van de Raad (zie naar analogie R. VERSTRAETEN, Handboek strafvordering, vierde uitgave, Maklu-uitgevers, Antwerpen, 2007, p. 672, nr. 1388).

Dat de raadkamer een verdere voorlopige hechtenis van de verzoekende partij niet meer strikt noodzakelijk achtte voor de openbare orde— waarbij dient te worden opgemerkt dat de voorlopige hechtenis een vorm van vrijheidsberoving betreft in het kader van een onderzoek in strafzaken waarin de schuldvraag nog niet definitief is beslecht, derwijze dat deze aan zeer strikte voorwaarden is verbonden teneinde in overeenstemming te zijn met artikel 5 van het EVRM— houdt niet in dat de verwerende partij het gegeven dat de verzoekende partij in verband wordt gebracht met strafbare feiten, niet zou kunnen in aanmerking nemen om hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. De finaliteit van de beschikking van de raadkamer en van de beslissing van de verwerende partij en de toetsingscriteria door de raadkamer en de administratie zijn verschillend.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dit op grond van de volgende motieven:

“1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De verzoekende partij is niet in het bezit van een geldige inreisstempel in zijn paspoort, zij verblijft reeds sedert 24 oktober 2021 op het grondgebied van de Schengenstaten

“3° hij wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden”

De verzoekende partij werd sinds 16 maart 202 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelname aan bendevoering, inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. Hij wordt verdacht van handel te drijven in verdovende middelen in het kader van een criminele organisatie. Voor zover de feiten bewezen zouden zijn, getuigt hij hiermee van een criminele ingesteldheid en maakt hij een gevaar uit voor de openbare veiligheid en volksgezondheid. Gezien het winstgevend karakter van de feiten is er een risico op recidive.

Gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Deze motieven worden niet betwist door de verzoekende partij en volstaan op zich om de beslissing te schragen.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op basis van vastgestelde feiten op strafrechtelijk vlak, op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen en te stellen dat verzoeker “gezien de maatschappelijke impact van deze feiten” “door zijn gedrag geacht worden de openbare orde te kunnen schaden”.

Bovendien kan nergens in de beschikking van de Raadkamer worden gelezen dat de verzoekende partij het Belgisch grondgebied niet mag verlaten.

De verwerende partij verwijst in haar nota naar de Omzendbrief nr. COL 13/2010 van het College van Procureurs-generaal bij de hoven van beroep van 8 juni 2010 “Gemeenschappelijke omzendbrief van de minister van Justitie, de staatssecretaris belast met het Migratie- en Asielbeleid en het College van procureurs-generaal betreffende de gegevensstromen tussen het Openbaar Ministerie en de Dienst Vreemdelingenzaken”. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij aanvoert dat uit deze omzendbrief blijkt dat het parket contact dient op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken indien het noodzakelijk is dat de vreemdeling op het grondgebied dient te verblijven en dat dit in casu niet is gebeurd. Gelet op dit gegeven en op het gegeven dat als voorwaarde aan de verzoekende partij niet wordt opgelegd dat hij het Belgisch grondgebied niet mag verlaten, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven terwijl zij het voorwerp uitmaakt van een vrijstelling onder voorwaarden.

De verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd in haar kritiek op de vermelding in de bestreden beslissing dat stelt “ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België”.

Vooreerst blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat er daadwerkelijk een inreisverbod is opgelegd aan de verzoekende partij. Hoe dan ook erkent deze vermelding geenszins dat de verzoekende partij op het Belgisch grondgebied moet verblijven voor het gerechtelijk dossier. Het geeft louter de mogelijkheid tot terugkeer aan voor het gerechtelijk onderzoek. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet verleent de mogelijkheid om de opheffing van het inreisverbod te vragen, zo dit al zou zijn opgelegd.

Waar de verzoekende partij stelt dat de maximale behandelingsduur van een verzoek tot opschorting vier maanden bedraagt, merkt de Raad op dat dit niet betekent dat elke beslissing pas genomen wordt met inachtneming van de maximale behandelingsduur. Dat het tot de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris behoort om een beslissing te nemen inzake de opschorting of opheffing van een inreisverbod is correct, doch dit op zich betekent niet dat de verzoekende partij niet de mogelijkheid heeft om dergelijk verzoek in te dienen en hiermee toont zij evenmin aan dat de beslissing die ten opzichte van haar genomen zal worden negatief zal zijn. Dit is een loutere hypothese.

Een schending van de aangevoerde bepalingen kan prima facie niet worden aangenomen.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

J. CAMU